

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: O. D.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice u Lubence č. p. 41, Podbořany, PSČ 441 01, zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem v Praze 9, ul. Kovářská 4, PSČ 190 00, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, ul. Nad Štolou č. p. 3, Poštovní schránka 21/OAM, PSČ 170 34, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2016, č. j. OAM-15/LE-LE05-LE23-PS-2016, Ev. č. „X“**,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 11. 2. 2016, č. j. OAM-15/LE-LE05-LE23-PS-2016, Ev. č. „X“, kterým žalovaný rozhodl, že žalobce je ve smyslu ust. § 46a odst. 1 písm. c) a ust. § 46a odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Drahonicích (dále jen „ZZC“) do 29. 5. 2016, neboť by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek.

V žalobě uvedl, že žalovaný vůbec nezvažoval alternativy k povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, například možnost přemístění do otevřeného pobytového střediska nebo hlášeného místa pobytu. Informace žalovaný převzal pouze od Policie ČR, které byly zaslány v rámci řízení o správním vyhoštění a zajištění, a tyto nejsou pro posouzení věci dostatečné, neboť plní jiný účel, než je omezení osobní svobody žadatele o mezinárodní

ochranu, žalobce nebyl vyslechnut. Žalovaný sice argumentuje, že žalobce nemá stálou adresu a prostředky k pokrytí prostředků spojených s jeho pobytem, a proto nelze užít zvláštního opatření podle ust. § 47 zákona o azylu. Pokud by žalobce bydlel v pobytovém středisku, tak by byl plně k dispozici správnímu orgánu pro řízení o mezinárodní ochraně. Samotný neoprávněný pobyt a nevycestování nemůže být beze všeho považováno za dostatečný důvod k domněnce, že by byl žalobce nebezpečím pro veřejný pořádek. Zbavení svobody na 110 dní je nepřiměřené účelu, který sleduje. Vlastní závěr o existenci nebezpečí pro veřejný pořádek je překročením mezí správního uvážení žalobcem, neboť nelegální pobyt a nerespektování uloženého rozhodnutí o správním vyhoštění nemůže být považováno za důvod k domněnce, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Navíc žalovaný používá neurčitý právní pojem „veřejný pořádek“, a to tak, že není znát, jak tento neurčitý pojem vykládá. Dle žalobce by se mělo při výkladu pojmu „veřejný pořádek“ vycházet z výkladu, která je obsažen v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151. Podle ustanovení čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má stát povinnost zajistit, že detence je použita pouze po pečlivém posouzení její nezbytnosti v každém jednotlivém případě, jako přiměřená odpověď a na co nejkratší možnou dobu, přičemž stát by měl nejprve zvážit méně invazivní nebo donucovací opatření k dosažení stanovených cílů. Nezákonný vstup nebo pobyt žadatelů o udělení mezinárodní ochrany neposkytuje státům automaticky možnost žadatele zajistit nebo jiným způsobem omezit jejich svobodu pohybu. Žalobce má za to, že žalovaný se v rozhodnutí zabýval skutečnostmi svědčícími jen ve prospěch žalobce, a také, že se žalovaný nevypořádal s uvedenými závazky vůbec nebo nedostatečně a setrvání žalobce v zařízení není nezbytné ani přiměřené. Napadené rozhodnutí postrádá i náležité odůvodnění, jak jej vyžaduje ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalovaný pouze zrekapituloval informace získané ze spisového materiálu Policie ČR, aniž by jednotlivé výroky pečlivě a podrobně odůvodnil. Z tohoto důvodu by mělo být žalobou napadené rozhodnutí zrušeno i pro nepřezkoumatelnost. Žalovaný tak pominul, že sám žalobce chtěl vyřešit své pobytové oprávnění, a proto se dostavil sám ke správnímu orgánu v Praze. Vedle toho žalovaný nevzal v potaz to, že žalobce je voják z povolání a opakovaně mu chodí domů povolávací rozkazy, což u něj vyvolává důvodné obavy, že bude odveden na vojnu s ohledem na mobilizaci na Ukrajině a s ohledem na praktiky odvlékání občanů do války. Žalobcem podaná žádost o mezinárodní ochranu nebyla proto podána účelově, jak tvrdí žalovaný. Žalobce shledává skutečné nebezpečí vážné újmy ve vážném ohrožení života z důvodu svévolného násilí v situacích ozbrojeného konfliktu dle ust. § 179 odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a také ve skutečnosti, že jeho vycestování je v rozporu s mezinárodními závazky České republiky dle písm. d).

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě zrekapituloval dosavadní průběh řízení včetně důvodů obsažených v žalobou napadeném rozhodnutí. Poukázal na to, že žalobcem podaná žádost o mezinárodní ochranu je z pohledu správního orgánu účelově podána, neboť o mezinárodní ochranu požádal až k okamžiku svého zajištění Policií ČR za účelem správního vyhoštění a svého umístění do ZZC. Žalovaný má za prokázané, že propuštění žalobce a vedení správního řízení ve věci mezinárodní ochrany bez omezení jeho svobody by mohlo ohrozit veřejný pořádek, neboť u žalobce lze důvodně předpokládat pokračování v nerespektování právního řádu České republiky. Rozhodnutí o povinnosti žalobce setrvat v ZZC nebylo vydáno pouze z důvodu žalobcova nelegálního pobytu na území

České republiky, když žalobci byl Okresním soudem Brno – venkov dne 4. 11. 2014 udělen trestní příkaz z důvodu maření výkonu úředního rozhodnutí dle ust. § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku a byl mu uložen trest vyhoštění na dobu 2 let. Lhůta k vycestování mu byla určena nejpozději 30 dní od nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které nabylo právní moci dne 19. 8. 2015. Dne 21. 1. 2016 byl žalobce kontrolován Policií ČR a z důvodu nerespektování povinnosti vycestovat z České republiky byl dne 28. 1. 2016 Obvodním soudem pro Prahu 6 odsouzen k trestu vyhoštění v trvání 5 let. Žalobce měl povinnost hned následující den navštívit cizineckou policii, což ovšem neučinil, a ode dne 29. 1. 2016 pobýval na území České republiky bez platného víza či povolení, cestovního dokladu. Žalobce detailně popsal svůj dosavadní pobyt na území České republiky, dále sdělil, že je rozvedený, má dvě děti, jeho rodina žije na Ukrajině. Vedle toho vypověděl, že nemá finanční prostředky na složení záruky a ani nemá nikde udělen pobyt, v České republice nikoho nemá, o azyl žádal neúspěšně dvakrát, a to v letech 2012 a 2014. Také žalobce vypověděl, že kromě války na Ukrajině, které se bojí, mu není známa jakákoliv překážka, která by bránila jeho vycestování na Ukrajinu. Na základě těchto skutečností byl žalobce dne 5. 2. 2016 zajištěn, neboť svým jednáním opakovaně porušoval právní předpisy České republiky, když zde svévolně neoprávněně pobýval bez platného víza, bez cestovního dokladu a mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž za toto jednání byl dokonce již dvakrát soudně trestán. Je zde reálná obava, že žalobce bude nadále mařit výkon správního vyhoštění, když z jeho jednání zcela jasně vyplynulo, že nemá v úmyslu z České republiky vycestovat. Žalobce představuje dostatečně skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, zejména zájmu společnosti na respektování a výkonu pravomocných rozhodnutí a respekt k právnímu řádu a pobytovým předpisům České republiky ve smyslu závěrů obsažených v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 4 Azs 99/2015. Závěrem žalovaný uvedl, že rozhodnutí je pak odůvodněné v dostatečné míře i co do délky povinnosti setrvat v ZZC.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a podle ust. § 46a odst. 6 zákona o azylu bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Rozhodnutí o povinnosti žalobce setrvat v ZZC nebylo vydáno pouze z důvodu žalobcova nelegálního pobytu na území České republiky, neboť žalobci byl Okresním soudem Brno – venkov dne 4. 11. 2014, sp. zn. 3T 145/2014, udělen trestní příkaz z důvodu maření výkonu úředního rozhodnutí dle ust. § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku a byl mu uložen trest vyhoštění

na dobu 2 let. Lhůta k vycestování byla žalobci určena nejpozději 30 dní od nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které nabylo právní moci dne 19. 8. 2015. Dne 21. 1. 2016 byl žalobce kontrolován Policií ČR a z důvodu nerespektování povinnosti vycestovat z České republiky byl dne 28. 1. 2016 pod sp. zn. 2T 9/2016 Obvodním soudem pro Prahu 6 odsouzen k trestu vyhoštění v trvání 5 let. Žalobce měl povinnost hned následující den navštívit cizineckou policii, což však žalobce neučinil, a ode dne 29. 1. 2016 pobýval na území České republiky bez platného víza či povolení, cestovního dokladu. Do protokolu o podání vysvětlení v rámci řízení o zajištění pak žalobce mj. uvedl, že si chtěl dojet pro vízum, avšak nikdo mu neřekl, kdy to má být. Dále sdělil, že bydliště má na Ukrajině, je rozvedený, má dvě děti, na které přispívá a které s jeho bývalou manželkou žijí na Ukrajině. Do České republiky přicestoval v roce 2001 kvůli práci, kdy střídavě jezdil na Ukrajinu, od roku 2008 pobývá nepřetržitě na území České republiky, kdy do roku 2010 neměl problémy se zákonem. Vedle toho žalobce vypověděl, že nemá finanční prostředky na složení záruky a ani nemá nikde udělen pobyt, v České republice nikoho nemá, o azyl žádal neúspěšně dvakrát, a to v letech 2012 a 2014. Také žalobce vypověděl, že kromě války na Ukrajině, které se bojí, mu není známa jakákoliv překážka, která by bránila jeho vycestování na Ukrajinu, jeho zdravotní stav je dobrý. Vzhledem k tvrzení žalobce, že o udělení mezinárodní ochrany v České republice žádal žalobce neúspěšně jen dvakrát, soud výslovně uvádí, že z obsahu správního spisu v tomto směru prokazatelně vyplývá, že žalobce o udělení mezinárodní ochrany v České republice neúspěšně žádal již čtyřikrát a nikoliv jen dvakrát, jak zjevně nepravdivě uvádí. Žalobce žádal prvně v březnu 2011, podruhé v dubnu 2014, potřetí v listopadu 2014 a počtvrté v květnu 2015. Pátou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice žalobce podal v únoru 2016 po svém zajištění a umístění v ZZC.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné, neboť k meritornímu přezkumu může soud přistoupit pouze v případě rozhodnutí, které je mimo jiné srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. Základním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je právě existence řádného odůvodnění všech částí výroku správního rozhodnutí. Pouze za těchto podmínek mohou účastníci řízení formulovat své výhrady (tzv. žalobní body) proti správnímu rozhodnutí. Neobsahuje-li odůvodnění rozhodnutí uvedené náležitosti, je tím účastníkům řízení znemožněno, aby formulovali konkrétní meritorní žalobní námitky. V takovém případě jim je soudní ochrana poskytnuta nikoliv pro nezákonnost rozhodnutí, pokud jde o věcné řešení předmětu správního řízení, ale pro jeho nepřezkoumatelnost.

Žalovaný opřel svůj závěr o obavě z ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce o to, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně, nerespektoval rozhodnutí Policie ČR o povinnosti vycestovat na základě rozhodnutí o správním vyhoštění, dále že

žalobce nemá k České republice dostatečné vazby ani stálou adresu a opakovaně vědomě porušoval platné právní předpisy, za což byl dokonce již dvakrát soudně trestán, přičemž žalobce svým chováním zcela jasně vyjádřil svůj úmysl v tomto jednání pokračovat. Soud konstatuje, že důvody, pro něž přistoupil žalovaný k omezení osobní svobody žalobce, byly řádně vyjádřeny v žalobou napadeném rozhodnutí, které lze označit za plně přezkoumatelné.

Soud také zkoumal, zda zde jsou důvody pro uložení některého ze zvláštních opatření podle ust. § 47 zákona o azylu, kterými se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

Na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný upřel svůj závěr o nemožnosti uložit zvláštní opatření o to, že žalobce na území České republiky nemá žádnou adresu pobytu a lze u něj důvodně předpokládat jeho pokračující hrubé nerespektování právního řádu České republiky, když dokonce již dvakrát byl pro toto své jednání soudně trestán, což představuje nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci České republiky. Soud shledává tyto důvody za přezkoumatelné a plně se s nimi ztotožňuje. Setrvání žalobce v ZZC je jediným účinným prostředkem, jak žalobci v protiprávním jednání do budoucna zabránit, neboť dosavadní přístup žalobce svědčí o tom, že by se zvláštní opatření podle ust. § 47 zákona o azylu minula účinkem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 9 Azs 192/2014, který je dostupný na www.nssoud.cz).

Soud se ztotožnil se žalovaným, že výše uvedené jednání žalobce zakládá důvodnou obavu z ohrožení veřejného pořádku žalobcem tak, že je nutno, aby byl zajištěn v zařízení pro zajištění cizince po celou dobu řízení o mezinárodní ochraně.

Z dosavadní judikatury vyplývá, že nebezpečí pro veřejný pořádek podle ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu je nutno posuzovat obdobně jako podobně formulovaný důvod uvedený v ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců pro vyhoštění cizince, tedy tak, že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 - 30, který je dostupný na www.nssoud.cz).

Soud uvádí, že samotná okolnost, že se žalobce nachází na území České republiky, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely ust. § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Pobyt cizince na území České republiky i poté, co se stalo rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelným, však již zpravidla zakládá důvod pro uložení povinnosti setrvat v ZZC, neboť zákonodárce vyjádřil významnou společenskou škodlivost tohoto jednání i zakotvením skutkové podstaty trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle ust. § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku (srov. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2015, sp. zn. A 2/2015; ze dne 7. 8. 2014, sp. zn. 44 A 40/2014 a ze dne 26. 2. 2015, sp. zn. 44 A 13/2015, jenž byl potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2015, sp. zn. 4 Azs 57/2015, který je dostupný na www.nssoud.cz). V daném případě přitom nelze přehlédnout, že žalobce byl již dokonce dvakrát pro toto své jednání soudně trestán, a to Okresním soudem Brno – venkov dne 4. 11. 2014 pod sp. zn. 3T 145/2014 a také Obvodním soudem pro Prahu 6 dne 28. 1. 2016 pod sp. zn. 2T 9/2016.

Soud konstatuje, že jedním ze zájmů společnosti je respektování právního řádu. Právě respekt adresátů právních norem k závazným pravidlům právního řádu se projevuje v zachování veřejného pořádku. Porušováním právních norem tedy dochází i k narušení veřejného pořádku. Při hodnocení toho, zda je zde dána do budoucna skutečná, aktuální a dostatečná obava z narušování veřejného pořádku soud vychází z předchozího jednání cizince. Žalobce po dlouhou dobu zcela záměrně ignoroval předpisy regulující pobyt cizinců na území České republiky a rozhodnutí trestních soudů, neboť minimálně ode dne 29. 1. 2016 pobýval na jejím území bez platného víza či povolení, cestovního dokladu, a to v situaci, kdy opakovaně mařil výkon úředního rozhodnutí.

Podstatné je, že si žalobce byl svého nelegálního pobytu vědom a navzdory tomu neučinil žádné kroky, jimiž by se snažil svou situaci řešit. Toto v souhrnu popsané jednání žalobce, jež jednoznačně představuje neúctu k právnímu řádu ČR a ohrožení veřejného pořádku. V daném případě soud nemá pochyb o účelovosti žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu soud, neboť ji žalobce podal na území České republiky již popáté, když jeho čtyři předchozí žádosti nedopadly úspěšně, a to až po mnohaletém nelegálním pobytu na území České republiky, poté co byl zajištěn a umístěn do ZZC, a navíc žalobce v ní neuvádí žádné důvody, které by se mohly blížit důvodům pro poskytnutí mezinárodní ochrany. Sám žalobce uvádí, že se ve své domovské zemi ničeho neobává vyjma nástupu na vojnu, což v zásadě nepředstavuje relevantní azylový důvod a ani jiné relevantní azylové důvody netvrdí.

Žalobce v řízení o mezinárodní ochranu deklaroval, že se na Ukrajinu vrátit nehodlá, když potřebuje pracovat a vydělávat peníze, přičemž nepovažoval za nutné nijak legalizovat svá pobytová a pracovní oprávnění na území České republiky a ani uvést adresu svého pobytu na jejím území. Je tak zřejmé, že žalobce nehodlá nadále respektovat právní řád České republiky, za což byl žalobce dokonce již dvakrát soudně trestán. Žalobcem uváděné vazby na Českou republiku nejsou tak silné, aby znemožňovaly internaci žalobce nebo případnou realizaci jeho vyhoštění. Za této situace je jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců jediným účinným prostředkem, jak žalobci v protiprávním jednání do budoucna zabránit. S ohledem na shora uvedené lze jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců považovat za nezbytné, správné a neodporující právním předpisům ani Úmluvě ochraně lidských práv a základních svobod.

K odůvodnění trvání doby zajištění žalovaný uvedl, že *„vzhledem ke skutečnosti, že v případě jmenovaného lze předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve standardní 90ti denní lhůtě, a že případná podaná žaloba proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany má téměř ve všech případech ze zákona odkladný účinek, je správní orgán povinen při stanovení maximální lhůty zajištění žadatele prodloužit tuto lhůtu o dalších 15 dní na podání případné žaloby. Společně s 5denní průměrnou lhůtou na doručování dokumentů v rámci soudního řízení pak činí celková maximální lhůta pro zajištění výše jmenovaného v současné době 110 dnů. Při dodatečném zjištění skutečností, majících vliv na průběh řízení ve věci mezinárodní ochrany, včetně typu konečného rozhodnutí, přistoupí správní orgán k rozhodnutí o prodloužení stanovené doby zajištění, samozřejmě maximálně na zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů.“*

K otázce odůvodnění stanovené doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců se již opakovaně vyslovil Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 21. 5. 2014,

č. j. 6 Azs 33/2014 – 45, který je dostupný na www.nssoud.cz. Soud konstatuje, že uvedené odůvodnění stanovení doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců je dostatečné, neboť žalovaný počítá se standardní zákonnou lhůtou k provedení řízení, stejně jako s dalšími navazujícími úkony. Z rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný při stanovení doby setrvání v zařízení pro zajištění cizinců provedl konkrétní a dostatečnou úvahu o pravděpodobné délce trvání řízení. Nelze dopředu předjímat, jak skončí řízení o udělení mezinárodní ochrany, např., že žádost bude zamítnuta pro zjevnou nedůvodnost dle ust. § 16 zákona o azylu, a proto bude řízení trvat kratší dobu. Je však zřejmé, že bude-li tomu tak, omezení osobní svobody žalobce bude kratší, avšak v tuto chvíli nelze zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost předjímat.

Soud proto uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, neboť žalovaný vycházel především z vlastních výpovědí žalobce. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 31. března 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová